



ת"פ 35780/06/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 35780-06-19 מדינת ישראל נ' פלוני
לפני כבוד השופט זהר דולב להמן
מדינת ישראל
המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד חננאל שקלאר

נגד
הנאשם
פלוני
ע"י ב"כ עו"ד עלי אבו לבן

גזר דין

כתב האישום והכרעת הדין

1. לאחר ניהול הוכחות, הורשע הנאשם בהכרעת דין מיום 28.12.21 (להלן: **הכרעת הדין**) בעבירה שיוחסה לו בכתב אישום מתוקן, אשר הוגש ב-15.1.20 (להלן: **כתב האישום**) ב-**תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, בהתאם לסעיף 380 ל-**חוק העונשין**, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**).

2. בהכרעת הדין נקבע כי ב-12.6.19, סמוך לשעה 10:54, בבית 155 בשכונה ... ב-X (להלן: **הבית**), בעת שהגיעה אל הבית על מנת לקחת בגדים - תקף הנאשם את בתו, גב' א"א (להלן: **המתלוננת**) בכל חלקי גופה באמצעות מוט ברזל שנטל. התקיפה הופסקה כשהגיעו לבית בניו של הנאשם, אחיה של המתלוננת, מר א' (להלן: **א'**) ומר אא"ע (להלן: **אא"ע**), שהתערבו והפרידו בין הנאשם למתלוננת. כתוצאה מהמכות נגרמו למתלוננת המטומות נרחבות בירך ימין ובזרועות העליונות (כמתועד ב-**ת/4** ו-**ת/5**), שהן חבלות של ממש.

קביעת מתחם העונש ההולם

3. בקביעת מתחם העונש ההולם, התחשבתי באמות המידה ואבני הבוחן, בהתאם לסעיף 40ג(א) ל-**חוק העונשין** שיפורטו להלן -

א. במעשיו פגע הנאשם **בערכים המוגנים** של שמירה על שלמות הגוף ושלמות הנפש, שמירה על כבודה של המתלוננת וזכותה למדור שקט בביתה, כנטען ע"י ב"כ המאשימה. בהינתן כי מדובר בביתו של הנאשם, במעשיו פגע הנאשם גם במרקם המשפחתי ובשלמות התא המשפחתי, כפי שעלה גם מעדויות המתלוננת, א' ואא"ע ואף מדברי הנאשם ועדי ההגנה וכנטען על ידי ב"כ המאשימה. על הצורך בהגנה על ערכים אלו עמדה הפסיקה לא אחת **"יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו"** [ראו והשוו ע"פ 3868/09 **מדינת ישראל נ' חסן** (10.11.09), אליו הפנתה המאשימה בטיעוניה לעונש **טל/1**].

ב. מקובלת עלי טענת ב"כ הנאשם כי עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש טומנת בחובה



קשת רחבה של מקרים. בעניינו, מידת הפגיעה בערכים החברתיים אמנם לא נמצאת ברף הגבוה של החומרה - אולם לא מדובר ברף התחתון, בהינתן ריבוי החבלות, שנגרמו באמצעות מוט ברזל ובהינתן כי מדובר בבת הנאשם. בתי המשפט קבעו לא אחת כי קיימת חומרה מיוחדת בעבירות אלימות כלפי בני משפחה. כך נקבע ב-ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.07) -

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישרו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי... נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבת האלימות..., תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה."

ג. בחינת מדיניות הענישה הנהוגה מלמדת על קשת רחבה של ענישה, החל מענישה צופה פני עתיד וכלה במספר שנות מאסר, לצד ענישה נלווית, הכוללת מאסרים מותנים, קנס ופיצוי. במהלך הטיעונים לעונש הופנתי אל מספר גזר-דין של בתי המשפט השונים, כאשר כל צד הציג פסיקה התומכת בטענותיו לגבי מדיניות הענישה הנהוגה ועליה צרפתי פסיקה נוספת. כל מקרה לנסיבותיו ובצדק טען ב"כ הנאשם כי יש לאבחן את המקרים השונים לעניינו של הנאשם שלפניי, אם כי יש פסיקה ממנה ניתן לגזור אמת-מידה עונשית הולמת, כמפורט להלן -

(1) ע"פ 195/22 מדינת ישראל נ' עליאן (7.3.22) - התקבל ערעור המדינה על גזר הדין ב-ת"פ (מחוזי-ים) 8353-08-19 מדינת ישראל נ' עליאן (25.11.21) אליו הפנה ב"כ הנאשם ומבלי למצות את הדין על ידי ערכאת הערעור הוכפל העונש ל-9 חודשי מאסר, לריצוי בעבודות שירות (להלן: **ענין עליאן**). בעבירת תקיפת קטין בידי אחראי בנסיבות מחמירות נקבע מתחם הנע ממספרי חודשי מאסר בפועל עד שנת מאסר בפועל. הנאשם סטר בחוזקה על פני בתו בת ה-15 וגרם לה שבר ברצפת ארובת עין שמאל וחבלות נוספות, בשלם אושפזה ונותחה בהרדמה כללית לתיקון השבר. בהתחשב בהודאה, שחסכה מבת הנאשם ואשתו העדה וחסכה זמן שיפוטי, החרטה, הירתמות הנאשם להליך טיפולי שנמשך למעלה משנתיים ונתונים נוספים שפורטו בגזר הדין - הושתו 4.5 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, מאסרים מותנים וצו מבחן.

* מקובלת עלי טענת ב"כ הנאשם, כי הנזק ממעשי הנאשם ב-**ענין עליאן** חמור מהנזק בתיק שלפני - אולם ב-**ענין עליאן** צוין לקולא "**ההליך השיקומי-טיפול המרשים שעבר ועובר**" להבדיל מהנאשם שלפניי, כמו גם ההודאה והחרטה ונסיבות נוספות שלא מתקיימות בעניינו.

(2) רע"פ 1884/19 שמריז נ' מדינת ישראל (14.3.19) (להלן: **ענין שמריז**) - נדחתה בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, בו נדחה ערעורו של מי שהורשע בביצוע שלוש עבירות תקיפה סתם של בת זוג ותקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג, וזוכה מיתר העבירות שיוחסו לו. בגין תקיפת זוגתו בארבעת האירועים, במהלך כשנתיים, נדון המבקש ל-4 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים ותשלום פיצוי בסך 20,000 ₪. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין



מספר חודשי מאסר, שניתן לרצותם בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל, בצירוף פיצוי למתלוננת.

*בענייננו מדובר אמנם בעבירה אחת ולא במספר עבירות, אולם העבירות האחרות ב-**ענין שמריז** היו קלות מזו שלפניי. באשר למצבו הרפואי והנפשי המורכב של הנאשם שלפניי, קבע כב' הש' אלרון בסעיף 12 להחלטתו ב-**ענין שמריז** דברים הרלוונטיים גם לענייננו (ההדגשות לא במקור - ז"ל) -

"עבירות אלימות במשפחה הן תופעה נפסדת המהווה נגע רע בחברה, ועל רשויות החוק והמשפט לעשות כל שביכולתן כדי להביא למיגור תופעה זו... לאור מדיניות הענישה המחמירה הראויה בעבירות מסוג זה שהורשע בהן המבקש, דומה כי בית משפט השלום הקל עם המבקש בגין נסיבותיו הרפואיות - ואין כל הצדקה להקלה נוספת בעונשו".

(3) רע"פ 6464/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (14.10.18) - נדחו ערעור ובקשת רשות ערעור של מי שהורשע על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות איומים, תקיפה חובלנית של בת זוג והפרת הוראה חוקית. על המבקש, שסטר לזוגתו בפניה, גרם לנפוחות והפר הוראה חוקית, בשיחה עם המתלוננת, בה שכנע אותה לבטל תלונתה - הושתו 5 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה, התחייבות, פיצוי וצו מבחן. בתי המשפט התחשבו, בין היתר, במצבו הנפשי, מאמצי שיקום והירתמות לטיפול, נסיבותיו האישיות, היעדר עבר פלילי, חלופי הזמן, עמדת המתלוננת, הודייתו ונטילתו אחריות.

* בענייננו מדובר בעבירה אחת, אולם נגרמו בעטיה חבלות מרובות. זאת ועוד, הגם שחלק מהנסיבות דומות, בכל הנוגע למצב הנפשי - לא מדובר במי שעבר הליך טיפולי.

(4) רע"פ 303/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** (13.01.16) - נדחו ערעור ובקשת רשות ערעור על 5 חודשי מאסר בפועל ומאסרים מותנים, שהושתו על מי שהורשע בתקיפה סתם כלפי בת זוגו, בכך שדחף את אשתו, שמעדה ונפלה, ולאחר מכן בעט בה בעודה על הרצפה.

*בענייננו מדובר בעבירה חמורה יותר, שתוצאותיה הפיזיות ממשיות יותר ובנסיבות אישיות שונות.

(5) רע"פ 4968/14 **פייבושנקו נ' מדינת ישראל** (17.7.14) - נדחו ערעור ובקשת רשות ערעור של מי שהורשע, לאחר ניהול הוכחות, בתקיפה הגורמת חבלה של ממש והיזק בזדון, בכך שהכה את חברתו באמצעות רצועת כלב ובאגרוף לעינה ולבית החזה. כתוצאה מתקיפה זו נגרמו לה שטף דם סביב עין שמאל ונפוחות. בנוסף הכה באגרוף דלת הזכוכית של המעלית ושבר אותה. נקבע מתחם 3-12 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית והושתו 8 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים ופיצוי למתלוננת.

* בענייננו, מדובר בעבירה חמורה פחות ובנאשם הסובל מחוליים פיזיים ונפשיים, אולם יש לזכור כי לגבי העונש שהושת על המבקש במסגרת המתחם קבע כב' הש' מלצר כי **"המבקש לא הצליח להצביע על סטייה משמעותית ממדיניות הענישה הנוהגת, או הראויה בעבירות שבהן הורשע - שהן חמורות - בנסיבות ביצוען..."**

(6) ע"פ (ב"ש) 5051-06-22 **כהן נ' מדינת ישראל** (6.7.22) - בעקבות חזרת המערער מערעורו



על הכרעת הדין, נמחק הערעור על ת"פ (ב"ש) 10156-05-21 **מדינת ישראל נ' כהן** (23.5.22), אליו הפנתה המאשימה (להלן: **ענין כהן**). בעבירות איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש (המטומות על צווארה שנגרמו מחניקה) - נקבע מתחם 12-30 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. על הנאשם, שלחובתו עבר פלילי, לרבות בעבירות אלימות כלפי נפגעת העבירה, ואשר היה נתון בהליך טיפול בבית המשפט הקהילתי במועד ביצוע העבירות - הושתו 22 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים ופיצוי.

* עניינו של הנאשם בתיק שלפני שונה הן מבחינת העושה והן מבחינת המעשה. בהינתן חומרת מעשי הנאשם ב-**ענין כהן** העולה על זו שלפניי והשוני בנסיבותיהם האישיות, לרבות העבר הפלילי והמצב הרפואי - מקובלת עלי טענת ב"כ הנאשם כי לא ניתן לגזור גזירה שווה מ-**ענין כהן** לענייננו.

(7) עפ"ג (ב"ש) 10382-01-22 **ברחיה נ' מדינת ישראל** (18.5.22) - בעקבות חזרת המערער מערעורו, נמחק הערעור גזר הדין בת"פ (ב"ש) 27252-07-21 **מדינת ישראל נ' ברחיה** (30.11.21) (להלן: **ענין ברחיה**) - בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש נקבע מתחם 12-24 חודשי מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים. בגין תקיפת המתלוננת, ילידת 1959, בעת שחזרה לביתה, הטחתה על קיר ולאחר שנפלה, הטחת ראשה ברצפה וחניקתה - הושתו 20 חודשי מאסר בפועל, הופעל במצטבר מאסר מותנה בן 6 חודשים והושתה ענישה נלווית, על מי שהודה בהזדמנות הראשונה ולחובתו עבר פלילי, לרבות בעבירות אלימות.

* גם כאן מקובלת עלי טענת ב"כ הנאשם כי לא ניתן לגזור גזירה שווה לענייננו נוכח השוני מבחינת העושה והמעשה. חומרת מעשי הנאשם ב-**ענין ברחיה** משמעותית מזו של הנאשם בתיק שלפניי ויש שוני בנסיבותיו האישיות, לרבות עבר פלילי ומצב רפואי.

(8) עפ"ג (מרכז) 52384-10-21 **זידאן נ' מדינת ישראל** (27.12.21) - בעקבות חזרת המערער מערעורו, נמחק הערעור גזר הדין בת"פ (כ"ס) 10446-03-21 **מדינת ישראל נ' זידאן** (30.9.21), אליו הפנתה המאשימה (להלן: **ענין זידאן**). בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש שבוצעה כלפי אחותו נקבע מתחם 10-24 חודשי מאסר בפועל. על נאשם, צעיר שזה מאסר הראשון, אשר הודה כי ניגח קלות רכבו ברכבה של אחותו, סטר לה, הכה בראשה באמצעות בקבוק זכוכית וגרם לדימום בראשה - הושתו 14 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

* עניינו של הנאשם שלפני דומה ל-**ענין זידאן**, הן מבחינת העבירה עצמה והן מבחינת נסיבות ביצועה. עברו של הנאשם ב-**ענין זידאן** הוא לא בעבירת אלימות ושם דובר במי שהודה והביע חרטה על מעשיו.

(9) עפ"ג (ב"ש) 13536-03-19 **אבו תיליק נ' מדינת ישראל** (17.4.19) (להלן: **ענין אבו תיליק**) - הנאשם חזר בו מהערעור על גזר הדין בת"פ (ב"ש) 59725-11-18 **מדינת ישראל נגד אבו תיליק** (5.3.19) במסגרתו בגין שתי עבירות תקיפה סתם, במהלכן סטר מספר פעמים על פני זוגתו, שבאחת הפעמים נפלה והתעלפה - נקבע מתחם 6-18 חודשי מאסר. על מי שלחובתו הרשעה אחת משנת 2006 בעבירות רכוש - הושתו 9 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסרים מותנים.

* בענייננו מדובר בעבירה אחת ולא במספר עבירות, אך העבירה, על תוצאותיה הפיזיות, חמורה מזו שנדונה ב-**ענין אבו תיליק**. הנאשם שלפני נעדר עבר פלילי וסובל מבעיות רפואיות ונפשיות.

(10) עפ"ג (ב"ש) 35613-08-11 **פבריקנט נ' מדינת ישראל** (4.7.12) - בהסכמת המדינה ובשל השינוי החיובי שעבר המערער - שהורשע באירוע יחיד של תקיפת בת זוג ואיומים עליה - נקבע כי



ששת חודשי המאסר בפועל שהושטו עליו ירוצו בעבודות שרות.

* גם כאן בעניינינו מדובר בנסיבות חמורות יותר, כאשר אמנם לא בוצעה עבירת איומים, אולם עבירת האלימות חמורה יותר. הנסיבות האישיות של הנאשמים שונות, כאשר לצד מצבו הרפואי המורכב, הנאשם שלפני לא עבר הליך טיפולי.

(11) ת"פ (ב"ש) 11195-01-22 **מדינת ישראל נ' אבו זעילה** (11.9.22) (להלן: **ענין אבו זעילה**)
אליו הפנתה המאשימה - הנאשם הכה באמצעות מקל בראשו של המתלונן, אשר הגיע לזירת תאונת דרכים כדי לסייע. המתלונן נפל והנאשם הכה בו באמצעות המקל עד שהמקל נשבר. המתלונן נזקק לטיפול רפואי ונגרמה לו נפיחות בראש, חבלה בברך ימין ורגישות בצלעות. נקבע מתחם 11-30 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם, בעל עבר פלילי, אשר הודה וחסך זמן שיפוטי, הושטו 13 חודשי מאסר בפועל, הופעל מאסר מותנה חלקו בחופף וחלקו במצטבר, והושטו מאסרים מותנים ופיצוי.

* עניינו של הנאשם שלפני דומה ל-**ענין אבו זעילה**, מבחינת העבירה בה הורשעו ומבחינת תוצאותיה, אולם הנאשם שלפני ביצע את העבירה כלפי בתו. אמנם ב-**ענין אבו זעילה** מדובר היה במי שלחובתו עבר פלילי ולא דובר בנסיבות רפואיות כמו אלו של הנאשם שלפני - אך שם דובר במי שהודה ולקח אחריות על מעשיו, להבדיל מהנאשם שלפני.

(12) ת"פ (י-ם) 64349-12-19 **מדינת ישראל נ' סורי** (26.4.20) (להלן: **ענין סורי**) - בעבירות תקיפה של בת זוג ותקיפה הגורמת חבלה של ממש נקבע מתחם הנע ממספר חודשי מאסר שניתן לרצותו בעבודות שירות עד 15 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית. הנאשם סטר למתלוננת בפניה וכחודשיים לאחר מכן שוב סטר לה, בעט בגופה מספר פעמים, חנק אותה מגרונה, הטיח אותה למיטה בביתם, גרם לה לשריטות והמטומות בכל חלקי גופה ואיים עליה. על הנאשם, שהודה, נטל אחריות והביע צער על מעשיו, הושטו 7 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה והתחייבות.
* בעניינינו מדובר אמנם בעבירה אחת ולא שתיים, אך תוצאות עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש דומות. הנאשם שלפני סובל אמנם מבעיות רפואיות ונפשיות, אולם ב-**ענין סורי** דובר במי שהודה והביע חרטה על מעשיו, להבדיל מהנאשם שלפני.

(13) ת"פ 8575-05-15 **מדינת ישראל נ' אנגדשט** (13.2.18) (להלן: **ענין אנגדשט**). בעבירת תקיפה שגרמה לחבלה של ממש - נשיכת אף של קשיש כבן 90, על רקע ויכוח, נקבע מתחם 6-16 חודשי מאסר בפועל. על נאשם כבן 71, אשר נסיבותיו האישיות מורכבות, שהודה, הביע חרטה, הפקיד 10,000 ₪ בקופת בית משפט לטובת פיצוי המתלונן, לגביה נקבע "**כי יש בכך נטילת אחריות של ממש במעש ולא רק במלל**", הושטו מאסרים מותנים, קנס, פיצוי למתלונן, התחייבות ו-300 שעות של"צ.

* הנאשם שלפני והנאשם ב-**ענין אנגדשט** הורשעו באותה עבירה. נסיבות ביצוע העבירה שונות, אולם שוני זה פועל בשני הכיוונים. מבחינת משך התקיפה ועוצמתה, כמו גם העובדה שהנאשם שלפני תקף את בתו באמצעות מוט ברזל - הרי שעניינו של הנאשם שלפני חמור מזה שנדון ב-**ענין אנגדשט**. אולם תוצאות התקיפה ב-**ענין אנגדשט** חמורות מאלו שבתיק שלפני. גם שם, כמו כאן, מדובר בנסיבות אישיות מורכבות, אולם ב-**ענין אנגדשט** דובר בנאשם אשר לא רק הודה והביע חרטה, אלא אף הפקיד סכום לא מבוטל לפיצוי המתלונן.

(14) ת"פ (רמלה) 24459-04-14 **מדינת ישראל נ' אלנסאסרה** (6.1.16) (להלן: **ענין אלנסאסרה**)



(להלן: **ענין אלנסאסרה**) - נקבע מתחם 1-15 לאירוע תקיפה הגורמת חבלה של ממש ומאסר מותנה עד 6 חודשי מאסר לאירוע תקיפה סתם. הנאשם הכה את המתלוננת - אחותו, המבוגרת ממנו, אשר התגוררה בביתו - באמצעותו מקל מטאטא עד ששבר אותו על גופה ולאחר שנמלטה לסלון, המשיך להכותה וחנק אותה. כתוצאה מכך נגרמו למתלוננת המטומות גדולות בירך רגלה. כחודשיים קודם לכן, על רקע חשדו כי המתלוננת הכתה את בנו, הכה הנאשם את המתלוננת בידיו, לעיני בני משפחה נוספים ואחותה צעקה על הנאשם שיפסיק להכות את המתלוננת ואף הפרידה ביניהם. על הנאשם, שלחובתו הרשעות בעבירות אלימות, אשר החל הליך טיפולי במסגרת מרכז למניעת אלימות ואשר הודה, הביע חרטה, נטל אחריות על מעשיו וחלה הטבה במערכת היחסים בינו לבין אחותו, הממשיכה להתגורר בביתו - הושתו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לצד מאסרים מותנים, פיצוי, קנס וצו מבחן.

* גם כאן, בענייננו מדובר אמנם בעבירה אחת ולא שתיים, אך תוצאות עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש דומות. הנאשם שלפני סובל אמנם מבעיות רפואיות ונפשיות ונעדר עבר פלילי, אך **ב-ענין אלנסאסרה** דובר במי שהודה, הביע חרטה, נטל אחריות והחל הליך טיפולי - להבדיל מהנאשם שלפני.

לא מצאתי לנכון לאבחן גזר הדין בת"פ 25062-07-19 **מדינת ישראל נ' טזזו** (3.7.22), לא רק משום שמדובר בנסיבות שונות, הן של המעשים והן של העושים - אלא בעיקר משום שעל גזר הדין הוגש ערעור שעתיד להשמע ב-30.11.22 (עפ"ג 65413-08-22 **טזזו נ' מדינת ישראל**). כך גם לא מצאתי לדון בת"פ 40495-02-21 **מדינת ישראל נ' פלוני** (31.5.21), גם משום שמדובר בנסיבות שונות, הן של המעשים והן של העושים וגם משום שאין אינדקציה להיותו חלוט. ת"פ 44223-05-10 **מדינת ישראל נ' קלימן** (11.11.10) ניתן לפני למעלה מעשור, בטרם חוקק תיקון 113 ל-**חוק העונשין** ומשכך רלוונטי פחות לעניינו. אציין כי גם על גזר דין זה הוגש ערעור.

ד. בפסיקה עוברת כחוט השני הקביעה כי יש לתת משקל ל**נסיבות הקשורות בביצוע העבירות** ובכלל זה עוצמת התקיפה, משכה ותוצאותיה. עיון בפסיקה מלמד, כנטען על ידי ב"כ הנאשם, כי אין דין תקיפה סתם, באופן חד-פעמי, כדין עבירות אלימות חוזרות ונשנות; אין דין תקיפה סתם כדין תקיפה שגרמה לנזקים פיזיים או נפשיים או שניהם; אין דין תקיפה הגורמת להמטומה אחת או מכאוב קל, כדין תקיפה הגורמת לחבלות רבות ולנזק ממשי; אין דין תקיפה תוך ביצוע עבירות נוספות, כגון איומים או הפרת הוראה חוקית, כדין תקיפה ללא עבירות נוספות; ואין דין עבירות אלימות במשפחה כדין עבירות אלימות שאינן במשפחה. משכך ובהתאם להוראות סעיף 40ט ל-**חוק העונשין**, התחשבתי בנסיבות הבאות, כאמור בסעיף 40ט ל-**חוק העונשין** -

- (1) לעבירת התקיפה אמנם לא קדם תכנון מוקדם, אולם לא ניתן להתעלם מכך שהנאשם נטל מוט ברזל, באמצעותו הפליא מכותיו בכל חלקי גופה של המתלוננת. הנאשם לא הפסיק את התקיפה מיוזמתו, אלא התקיפה הופסקה רק כשאחיה של המתלוננת נחלצו לעזרתה, כנטען על ידי המאשימה;
- (2) הנאשם הוא המבצע היחיד ומשכך העיקרי של העבירה ומקובלת עלי טענת המאשימה, כי לא נטען, וממילא לא הוכח, שקדמה לתקיפה התגרות כלשהי מצד המתלוננת;
- (3) מקובלת עלי טענת המאשימה, כי הנזק הפיזי שנגרם למתלוננת לא מבוטל. מהתעודה הרפואית (ת/4) ומעדויות הרופאים, עולה כי למתלוננת נגרמו "**שריטות, שטף דם בגפיים עליונות וברך ימין, רגישות במישוש**". התמונות שתיעדו החבלות על גופה של המתלוננת (ת/5) מעידות אף הן על מידת הנזק הפיזי שנגרם למתלוננת וכי לא מדובר בחבלות קלות, כפי שביקש לטעון ב"כ הנאשם, אשר טען



לזכות הנאשם כל שניתן לטעון;

(4) בנוסף, מקובלת עלי טענת המאשימה, כי יש להתחשב גם בעוצמת הפחד והעלבון שחשה עת הנאשם, אביה, חבט בה במוט ברזל בכל חלקי גופה, בעודה זועקת לעזרה, בתוך ביתה שאמור להיות מבצרה. בהכרעת הדין עמדתי על כך שזעקותיה הספונטניות של המתלוננת בסמוך לאירוע המתואר בכתב האישום, כעולה מהקלטת דבריה במוקד 100 (ת/99 ו-ת/2) מהווים חיזוק לאמרתה. בדיווח למוקד 100 המתלוננת חזרה מספר פעמים על כך שאביה רוצה להרוג אותה, באמצעות מוט ברזל **"כן אבא רוצה להרוג אותי", "הוא רוצה להרוג אותי כן", "כן הוא רוצה להרוג אותי, לקח ברזל", "...הוא רוצה להרוג אותי וזה הפעם השני לפני חודש גם הוא היה".** בזעקות אלו יש כדי ללמד על עוצמת הפחד שחשה המתלוננת בעת שאביה הכה אותה במוט ברזל;

(5) נזק נוסף שנגרם ממעשי הנאשם הוא בפגיעה בתא המשפחתי. מקובלת עלי טענת המאשימה כי תקיפת אב את בתו מוסיפה נופך של חומרה למעשי הנאשם. ילדיו, בשר מבשרו, נאלצו להעיד בזה אחד זה על התקיפה של הנאשם את בתו באמצעות מוט הברזל. כפי שציינתי בהכרעת הדין, התרשמתי מהקושי של ילדי הנאשם להעיד נגדו, קושי שהוא טבעי ואינהרנטי לעבירות אלימות במשפחה ואשר התעצם בהינתן כי הנאשם סרב לייצוג משפטי וחקר את ילדיו בחקירות נגדיות בעצמו. לצד זאת, בהינתן כי מהראיות עלה שנערך פיוס בין הצדדים, אשקול לזכות הנאשם צמצום נזק זה;

(6) הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה לא מבוטל, הן הפיזי - בהינתן כי מדובר בתקיפה באמצעות מוט ברזל, והן הנפשי - בהינתן כי מדובר בתקיפת אב את בתו, בביתה, שאמור להיות מבצרה;

(7) מטענות ב"כ הנאשם עלה כי הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה הן מצבו הנפשי הקשה עובר לאשפוזו וגם לאחר שחרורו, לרבות הדכאון בו היה ויש לכך תימוכין בעדויות שנשמעו. לגרסת המאשימה הרקע לתקיפה הוא תלונה קודמת של המתלוננת וגם לכך יש תימוכין בעדויות ילדי הנאשם. בהכרעת הדין קבעתי כי אני נותנת אמון מלא בדברי ילדיו של הנאשם. בנו הבכור, א', העיד **"היינו בסיטואציה של אבא אלם במשפחה"**. כך, גם אא"ע העיד כי לאחר שהנאשם היה בטיפול פסיכיאטרי **"פתאום השתנה על כל המשפחה לא רק על אחותי גם עלי על כל המשפחה. מאז התחילו הבעיות... קודם בדיבור ואחר כך מכות"**. א' ואא"ע אישרו גרסת המתלוננת גם לגבי עצם הגעתה לבית על מנת לקחת בגדים, וכי עשתה זאת משום שהיתה אצל הדוד, לאחר אירוע קודם בו הנאשם הכה אותה בשל ויכוח סביב קניות.

מתחם העונש ההולם

2. הנאשם הורשע בעבירה אחת, המהווה אירוע אחד, משכך ולאחר שסקרתי אמות המידה ואבני הבוחן כמפורט לעיל, אני קובעת כי **מתחם העונש ההולם הוא 5-24 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית**, תלוי נסיבותיו האישיות של הנאשם, לרבות המלצות גורמי הטיפול והליכי טיפול, ככל שהתקיימו.

3. בית המשפט העליון קבע דרך חישוב הפיצוי בהליך הפלילי, כמצוות סעיף 77(א) **לחוק העונשין** ב-ע"פ 7186/19 טובי נ' **מדינת ישראל** (8.1.2020):

"... בשל העובדה שפיצוי בהליך הפלילי אינו מחייב הליך של הוכחת נזק מדויק, ונקבע בהתאם להתרשמותו של בית המשפט, הרי שאין למצות במסגרתו את הנזק הכולל



שנגרם לנפגע העבירה, ויש לתחמו. פיצוי זה הריהו 'עזרה ראשונה' הניתנת לנפגע העבירה בתום ההתדיינות בפלייט. בצד אותה 'עזרה ראשונה' עומדת האפשרות להגיש בנפרד תביעה אזרחית נגד העברין, בגין מלוא נזקי קרבן העבירה".

גזירת העונש המתאים לנאשם במסגרת המתחמים

4. בגזירת העונש המתאים לנאשם התחשבת, בהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40א לחוק העונשין -

(1) הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו, מצבו הרפואי ומצבו הכללי - הנאשם יליד 1965, כבן 57. נשוי ואב ל-9 ילדים. מ-ה/1 עלה כי הנאשם סובל ממצב בריאותי לא פשוט, כנטען על ידי ב"כ הנאשם, ובכלל זה סכרת, יתר לחץ דם ואי ספיקת כליות, ואלו מובילים למחלות נוספות, משום שלא מטפל בתחלואיו בהתאם לטיפול שנקבע עבורו. בנוסף סובל הנאשם ממחלת עמוד השדרה הגורמת לו למכאוב, ובשל התרופות הרבות שנטל ומבנה אישיותו הבעייתית קיים חשש להתמכרות לאופייטים, המהווה בסיס לדרישה מתמדת למשככי כאבים, ויתכן כי כבר נמצא במצב זה. מ-ה/1 עולה כי הנאשם סובל מהפרעת הסתגלות וכי בעבר "ביצע ניסיון אובדני דמונסטיבי", אושפז ליממה ושוחרר עם אבחנה של דכאון.

מ-ה/1 עולה כי הנאשם סובל ממחסור בשינה, קשיי עירנות וריכוז, "כאוב ומוגבל גם בפעילות יום-יום. הוא מתקשה ללבוש מכנסיים או לנעול נעליים. קשה לו לתפקד בעבודות בית". עוד עולה כי "הכאב ואי הנוחות מחמירים משמעותית את הפרעת האישיות" וכי "התפרצויות זעם וביטויים אחרים של תוקפנות הם צפויים להחמיר". עוד עולה כי "חוסר שיתוף הפעולה עם המערכת הרפואית הוא סממן נוסף של הפרעת האישיות".

מקובלת עלי טענת ההגנה כי יש ליתן משקל למצבו הרפואי המורכב של הנאשם, אולם מקובלת עלי גם טענת המאשימה כי יש לקחת בחשבון שכעולה מ-ה/1 - הנאשם לא מקפיד על טיפול מסודר, דיאטה "ואף לא על אורח חיים הנדרש כדי לשמור על בריאותו", מסרב ליטול חלק מהתרופות שנרשמו לו ומעשן, דבר שעלול להוביל להחמרה במצבו;

(2) הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה ומהרשעתו - נתתי דעתי לכך שהנאשם שהה במעצר במשך כ-3 שבועות, שוחרר למעצר בית מלא בו שהה כ-4 חודשים, כ-3 חודשים במעצר בית חלקי במסגרתו יצא לעבוד ללא ליווי ובהמשך בתנאי הרחקה מהמתלוננת. אציין כי בקשת הנאשם לשוב לביתו נדחתה בהחלטות כב' הש' פס. כעולה מהכרעת הדין, מאז האירוע הנאשם לא גר בבית ולדברי ההגנה הוא דר רחוב המתגורר ברכבו. מצבו הרפואי של הנאשם מתדרדר, כעולה גם מ-ה/1. בדבריו האחרונים לעונש אמר הנאשם "אני מבקש רחמים בגלל המצב שלי. המצב שלי קריטי, אני חולה, חי ברחוב";

(3) נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב - הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו והכחיש מפגש כלשהו עם בתו ביום האירוע, קל וחומר תקיפתה. גם בדבריו לעונש לא הביע כל חרטה. ברי שאין לזקוף עצם ניהול המשפט לחובת הנאשם. זכותו הטבעית של נאשם היא להליך הוגן והגנה על חפותו. עם זאת, לא ניתן לזקוף לזכות הנאשם נטילת אחריות, הבעת חרטה או אמפתיה כלפי בתו או ניסיון להיטיב נזקיה ולכן יש קושי להקל בעונשו בהעדר חרטה מצדו ונטילת אחריות, שיש בהם כדי לתקן תוצאות העבירה, לפחות בהיבט הנפשי של ילדיו בכלל ושל המתלוננת



בפרט;

- (4) חלופת הזמן מביצוע העבירות - חלפו כ-3 שנים מביצוע העבירות. לצד זאת נתתי דעתי לכך שבעולה מהכרעת הדין, הימשכות ההליך נזקפת בעיקרה לאופן בו בחר הנאשם לנהל הגנתו;
- (5) עברו הפלילי של הנאשם - הנאשם נעדר עבר פלילי.

סוף דבר

5. לא מצאתי מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי הוראות סעיפים 40 ו-40א לחוק העונשין. במסגרת גזר הדין נתתי דעתי לצורך בהרתעה אישית ובהרתעת הרבים, בהתאם לסעיפים 40 ו-40א לחוק העונשין. בהינתן כל המפורט לעיל **והגם שהיה מקום למקם את הנאשם בחלקו האמצעי של המתחם**, בשל מצבו הרפואי שלא מאפשר ריצוי מאסר בעבודות שירות ובהינתן מצבו הכללי והכלכלי הנטען - ראיתי לנכון למקם את הנאשם בתחתית המתחם, ולהשית על הנאשם פיצוי סמלי למתלוננת, בנוסף להתחייבות. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- (א) **5 חודשי מאסר בפועל**, בניכוי ימי מעצרו על פי רישומי שב"ס.
- (ב) **4 חודשי מאסר על תנאי**, למשך 3 שנים מתום ריצוי מאסרו, שלא יבצע כל עבירת אלימות מסוג פשע;
- (ג) **חודשיים מאסר על תנאי**, למשך 3 שנים מתום ריצוי מאסרו, שלא יבצע כל עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים;
- (ד) **הנאשם ישלם פיצוי בסך 5,000 ₪ למתלוננת**. הפיצוי ישולם עד ליום 31.12.22.
- פרטי המתלוננת ימסרו לבית המשפט על ידי המאשימה עד ליום 17.11.22. תשומת לב המאשימה להוראות תקנה 31ב ל- תקנות סדר הדין הפלילי, התל"ד-1974.

את הפיצוי ניתן לשלם באחת הדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה www.eca.gov.il
- מוקד שירות טלפוני (בשרות עצמי) מרכז גבייה - במספר *35592 או 073-2055000
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות ובלבד (אין צורך בהצגת שוברית שלום)

לא תשמע טענה שהנאשם לא קיבל שוברי תשלום בדואר.

- (ה) **3,000 ₪ התחייבות**, למשך 3 שנים מהיום, שלא יעבור כל עבירת אלימות, לרבות איומים;
- על הנאשם להצהיר על ההתחייבות היום. לא יצהיר על ההתחייבות היום - יהיה על הנאשם לרצות 30 ימי מאסר בפועל, על מנת לכפות אותו לעשות כן.

ניתן צו כללי למוציגים: להשמיד, לחלט ולהשיב לבעלים, לפי שיקול דעת היחידה החוקרת.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי תוך 45 יום.



ניתן והודע היום, י"ג במרחשוון התשפ"ג, 7 בנובמבר 2022, במעמד הנוכחים.